

IEDER OP ZIJN EIGEN

« De bende bestaat niet meer », had Simpelaere gezegd en met recht. Want toen Bakelandt zijn hol binnentrad, vond hij het gans verlaten. Zelfs Roze was vertrokken, de oude sloor, het gewetenloze wijf.

— Daar is nu ons hol, zei de kapitein tot Simpelaere; stommelingen, lafaards! Waartoe dient het nu nog? Hadden ze mijn bevel gevolgd, wij zouden Busschaert verlost hebben en we waren even sterk als vroeger. Maar neen, ze geven zich liever aan 't gerecht over, ze verliezen liever hun kop. Hewel, ze moeten 't weten!

— Maar ze zullen zich laten vangen, kapitein.

— Dat moeten ze, sarnidonders! maar weten. Ik trek mij er niets meer van aan.

— Maar als ze gevangen zijn zullen ze ons verklikken.

— Dat ze het eens beproeven!

Simpelaere zag er bleek en ongerust uit.

— Ook gij, Simpelaere! zei Bakelandt hem in het wit der ogen aanziende.

— Wat wilt ge zeggen, kapitein?

— Ook gij schijnt te wankelen!

— Er is geen kwestie van, maar ik ben niet gerust in die afvalligen.

— Och, 't zijn lafaards!

— Goed. Maar ze zouden zich op u kunnen wreken, kapitein.

— Ik herhaal het u: dat ze het maar eens beproeven.

— Ze zullen niet wachten tot ze gevangen genomen worden. Ze zullen u verklikken uit haat en uit vrees.

— Dan verklikken zij zich zelf.

— Ze zullen hun maatregelen nemen.

— Ook ik zal de mijne nemen, Simpelaere. Denkt ge dat ik zo onnozel ben om in de val te lopen?

— Ik weet wel dat ge nu voorzorgen zult nemen, kapitein, maar misschien is het reeds te laat.

De gevreesde hoofdman bleef besluiteloos staan.

— Ik zal ze allen kapot maken.

— Maar dat zullen ze ook besloten hebben met u te doen.

— Ik zal hen voor zijn, Simpelaere.

— 't Zijn sluwe kerels, kapitein.

— Ben ik het niet, Simpelaere? Ben ik dan de gevreesde niet meer? Ben ik dan niet altijd meer de kapitein? Ben ik de bloedige Bakelandt niet meer, voor wien allen vrezen.

Ja, hij was nog de gevreesde, nog de ontembare, nog de woeste. Hij zou niet laten verklikken, hij zou de ganse wereld vernietigen en vermorzelen.

Hij zou...

Och, ja, hij zou alles. Maar boven de wil van een enkeling staat de wil en de macht van de maatschappij. En wat kon hij tegen allen wanneer men tegen hem samenspande.

Van nu af zou Bakelandt een zwervend leven leiden tot eens de gerechtigheid vervuld was.

Jan Baptist De Witte woonde op een klein gedoe bij de gemeente Pittem. Enige maanden na het boven verhaalde, niet lang na Nieuwjaar, zat op zekere avond Jan Baptist in zijn huiskamer met zijn vrouw (kinderen had hij niet) en nog een heer. Vrouw De Witte was een weinig ongesteld. Daarom had haar man heemeester Cardon ontboden. Nadat deze de echtlieden gerust gesteld had, was hij nog wat blijven babbelen. Men luisterde in 't dorp gaarne naar de dokter. Hij wist altijd veel nieuws. Daar hij veel met de Fransen verkeerde, vooral in zijn hoedanigheid van heemeester, wist hij steeds de laatste tijdingen. En vooral nu op deze avond luisterden de Witte en vrouw met genoegen, want Cardon voorspelde betere tijden.

— Ik weet zeker, dat er bevelen gekomen zijn, om met meer zachtheid te werk te gaan. De vervolgingen tegen de godsdienst zullen ophouden, wel niet vandaag of morgen, maar toch binnen kort. En dat is inderdaad goed nieuws.

— God zij geloofd! zei de vrouw.

— En zullen de deserteurs ook vrij geraken? en zal de conscriptie afgeschaft worden? vroeg De Witte.

— Dat betwijfel ik. Bonaparte zal veel oorlogen te voeren hebben, en dus over veel soldaten moeten beschikken.

Men sprak nog geruime tijd over dit onderwerp, tot eindelijk de geneesheer opstond.

Eensklaps vloog de deur open.

Een man kwam haastig in huis gelopen roepend:

— Een moord!

Jan Baptist en zijn echtgenote beefden van 't verschieten.

— Uw nicht ligt dood in de keuken, hernam de ander.

De vrouw uitte een gil en De Witte, uit zuivere ontroering, greep de bode bij de schouders en was niet in staat in de eerste ogenblikken een woord te spreken.

— Geloofst ge me niet? zei de man. Ik ging om een kan melk. De bazin was niet in de stal. Ik ging dus in huis, en ge kunt denken hoe ik van schrik achteruit sprong, toen ik Catharina De Smet vermoord in de keuken zag liggen.

Roepend liep ik de boomgaard af.

Staf, de knecht, die naar 't dorp geweest twas, kwam juist terug. De jongen durfde bijna niet in huis gaan. Wij riepen nog enige geburen. Ga het aan De Witte zeggen, — beval boer Neel — hij is de naaste familie.

— Helaas, helaas! kloeg Jan-Baptist, is mijn nicht vermoord? Ik ga mee met u.

— Ik ook! riep de vrouw. Voor geen duizend kronen bleef ik alleen hier. Ach, ongelukkige Katrien! Vermoord, vermoord!

Wij zullen thans een dag terug gaan, om de omstandigheden van deze gruweldaad te vernemen. Bakelandt's bende was uiteen, maar ieder handelde op zijn eigen en al moest dit alles tot menigvuldige aanboudingen leiden, voor 't ogenblik echter gebeurden er vele aanslagen. Daags voor de moord op Catharina de Smet zwierven Bakelandt en Simpelaere in de omtrek der gemeente Pittem, een dorp op 'n uur afstand van Tielt.

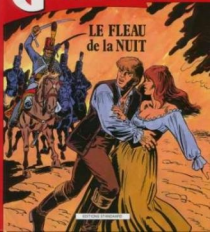
— Hier ergens moet de hoeve staan, zei een der schelmen. Maar waarachtig 'k weet niet juist waar.

Jean

HÉC LEBLANC

GAILLARD

LE FLEAU
de la NUIT

ÉDITIONS L'ARCHE

— En 't is een blind zoeken. 't Begint donker te worden en we moeten opletten. We mogen niet overal binnen trekken.

— We zouden best doen naar Francisca Ameye te gaan.

— Waar woont ze ?

— Tegen de plaats, in een klein huiske.

— Alleen ?

— 'k Geloof dat ge bang begint te worden en mensenschuw daarbij, spotte Bakelandt.

— 'k Zou niet gaarne varen als Busschaert, die nu te Brugge op 't uur van zijn dood zit te wachten. Kunt ge Siska Ameye vertrouwen ?

— Als we 't schavot opgaan, zal ze ons vergezellen. Terwijl we naar 't dorp trekken, zal ik u wat van haar vertellen. Doch om u gerust te stellen, wel ja, ze woont alleen. Haar ouders hebben haar buiten gestampt.

— Eh wel, laat ons gaan, want 't is verwenst koud, om hier zo doelloos rond te zwerven.

Beide rovers trokken naar het dorp.

— Ge kent al mijn daden nog niet, snoefde Bakelandt. Een jaar of zes geleden, we kenden elkaar nog niet, wandelde ik tegen de avond langs de baan van Tielt naar Pittem. Ik had niet veel haast en ging een pot bier pakken in een herberg langs de weg, waar Francisca Ameye toen als meid diende. Ik vond haar in gezelschap van Rosalie Verleye, een meisje dat ik ook kende.

We nu om voort te gaan, de twee meisjes zaten dus in de gelagkamer te babbelen. « De baas en de bazin zijn niet thuis », zei ik lachende bij 't binnenkomen. « Hoe weet ge dat ? » riep Siska. « Wel anders zoudt ge getweeën daar uw tijd niet verklappen », hernam ik. « Ge hebt gelijk. De baas en zijn wijf zijn naar Tielt », vertelde Siska. « 'k Ben tevreden u te zien, zei ze dan, hoe stelt ge het ? »

« Och antwoordde Siska, hoe zou ik het stellen ? Veel werken en weinig verdienen, nietwaar Rooske ? Maar daarom zijn we ook werkmanskinderen. »

« Ik ben ook een werkmanszoon, ging ik voort, maar niemand ziet mij werken voor heren o' boeren. Ik weet betere middelen om aan de kost te geraken, meisje. »

« Wat ze u niet willen geven, pakt ge zeker ? riep Siska. »

« En heb ik geen gelijk ? » vroeg ik.

« Maar gij alleen zijt zo slim niet ! sprak Siska lachend. Er zijn er nog, die de kunst verstaan, niet waar Rooske ». « Hebt ge ook lange vingers ? » hernam ik. « Zo van tijd tot tijd, niet waar Rooske » verzekerde de andere.

« Maar ge durft geen mens aanranden, gij ? » zei ik.

« Als ik maar sterk genoeg ware, antwoordde Siska, maar ik kan geen man aan. Anders zou ik de rijke heren of boeren niet ontzien en gij Rooske ? » « Ik ook niet » sprak de vriendin.

Zo bemerkte ik, dat ik met deze meisjes wel eens mijn voordeel kon doen. En waarlijk Simpelaere, ik zat daar nog geen tien minuten of ik had er de gelegenheid toe. Er kwam een jong koopman binnen, een Fransman, want in het Frans vroeg hij een glas bier. Ik begon er mee te babbelen, want ge weet in Frankrijk had ik de taal van de bezoeker wel genoeg geleerd, niet waar ?

Zo kwam ik te weten dat hij naar de Tieltse markt reisde. 'k Begreep dus,

dat hij van geld voorzien moest zijn. Seffens maakte ik mijn plan. Ik was aan mijn eerste moord niet. 'k Ging naar de schenkbank en wetende dat de Fransman mij niet kon verstaan zei ik tot de meisjes :

« Die gast heeft veel geld. Wat zoudt ge zeggen, als ik hem eens van kant maakte ? Doet ge mee ? We zullen delen ». Ze verschoten er van. « Aha, hernam ik, daar straks waart ge zo stout. Met uw mond, ja, maar nu ik nog maar van aanranden spreek, heeft ge al ».

« Neen, neen, wedervoer Siska, ik zal meedoen, maar gij moet hem vermoorden, we zullen u helpen om 't lijk weg te dragen nietwaar, Rooske ? »

't Andere meisje durfde geen « neen » zeggen, en bovendien ze waren beiden belust op 't geld.

« Siska ga aan de deur zien, of er geen volk nadert », zei ik dan. Intussen zat de koopman in een boekje te bladeren en lette niet eens op ons. Siska schudde het hoofd, ten teken dat er geen mensen op de baan te zien waren.

Snel sprong ik naar de Fransman, greep hem bij de keel en eer hij wist, wat er gebeurde of aan verdediging kon denken, rolde hij op de grond, waar ik hem de hals toekneep.

« Wat gaan we met 't lijk doen ? vroeg Siska.

« Begraven in de hof, antwoordde ik. Maar we moeten wachten tot het donker is. »

« Ja, maar, intussenkan er iemand in de herberg komen », zei Rooske. « We zullen het in de keuken leggen », hernam ik.

« En als de baas en de bazin terugkeren voor de donker ? sprak Siska. Als we het eens in de schuur wegstaken. We kunnen daar binnen, zonder buiten te gaan langs 't achterhuis ».

Ik droeg het lichaam naar de schuur « Op de hooizolder ! gebod Siska ! De baas moest eens in de schuur komen voor we de dode begraven hebben ».

Ik bracht 't lijk op de zolder. De meisjes volgden mij Rooske was niet erg gerust, want toen ik reeds beneden stond, keerde ze weer om, om de Fransman onder het hooi weg te stoppen. Weldra zaten we weer in de gelagkamer, waar we 't geld verdeelden.

Toen bemerkte ik, dat de meisjes echte roofsters waren, want bij de aanblik van het goud, dachten ze aan de vermoorde niet meer.

« Als ge me dikwijls helpen wilt, zei ik, zult ge binnenkort rijk worden. Ik ben bezig met een moordenaarsbende bijeen te brengen. Wilt ge ook leden worden ? »

« Moeten we dan met u mee ? » vroeg Siska.

« Neen, antwoordde ik, maar ik zal toch dikwijls uw diensten nodig hebben.

Ge moet me weten te zeggen, waar er vette potten zitten, waar we voordelige slagen kunnen doen ».

De meisjes aanvaardden mijn voorstel en ze waren van de eerste leden der bende.

Toen de duisternis inviel, haalde ik 't lichaam weer naar beneden, 'k heb het dan begraven achter de boomgaard. 't Is nooit uitgekomen.

Tegen dat de baas en de bazin terugkeerden, was ik weg.

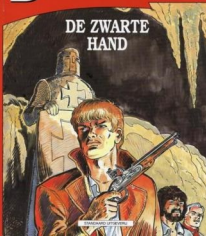
Siska en Rooske hebben aan de bende goede diensten bewezen. Ja, ze hebben nog leden bijgebracht : Isabella Muylaert, Isabella Van Maele en Wanne Lappers.

HEC LEEUWENS

79

BAKELANDT

DE ZWARTE HAND

STANDARD UITGEVERIJ

Welnu, Simpelaere, zijt gij nog schuw om naar Francisca te gaan?

— Waarlijk, neen. Die zou menig man beschaamd maken.

Zo sprekende kwamen de schelmen aan een kleine woning, tegen het dorp.

— Hier woont ze, als ze ten minste niet verhuisd of gevlucht is.

Bakelandt klopte aan de deur.

— Wie is daar? klonk een schelle stem.

— Goede vrienden, Siska.

De deur ging open en 't tweetal trad binnen.

— Wel kapitein, wat geluk van u hier te zien! zei een nog jong meisje, maar met een gelaat, dat valsheid verried. 't Is lang geleden, sinds ge hier geweest zijt. En ge brengt een kameraad mee.

— Simpelaere, van wien ge dikwijls hebt horen spreken.

— Ja, ja, ga zitten. Maar niet te wild, want mijn stoelen zijn oud en versleten. Ge kunt het hier wel zien, dat de zaken der bende slecht gaan. Ge doet me niets verdienen, kapitein, dat is niet wel.

— Zijt ge dus nog niet gevlucht? zei Bakelandt ontwijkend.

— Gevlucht? En waarom?

— Waarom is Rozeke Verleye gevlucht? hernam de rover.

— Omdat haar vader in de gevangenis zit en ieder weet, dat de dochter geen haar beter dan de vader is.

— En wanneer is dit gebeurd?

— Een dag na de aanhouding van haar vader.

— Zo! zei Bakelandt. De schrik zit er in.

— Van eigen! Wie zou er geen schrik gevoelen nu alles op zijn laatste loopt!

— Zottin! zei Bakelandt. Hoe is 't mogelijk zo te twijfelen.

Tussen ons gezegd, spinnen is een armzalig ambacht en 'k wilde, dat de kapitein ons weer eens een buitenkansje bezorgde.

— 't Is daarvoor dat we gekomen zijn, Siska.

— Dat is braaf. Laat horen.

— Kent ge Catharina De Smet?

— Zo goed als ik u ken.

— Zit ze er warm in?

— Ze heeft zoveel geld als ik armoe. En 'k heb veel armoe, zulle.

— We zouden daar een bezoek willen brengen. Wat zegt ge er van?

— Maar van avond toch niet?

— Ja, zou dat niet gaan?

— Met u tweeën?

— Ja, maar we zijn er wel vier waard.

— 't Hof is goed verzekerd. De deuren sluiten wel, want bazin De Smet is een gierige Frien, die van niets anders droomt dan van dieven, welke haar geld komen stelen.

— En we zullen zorgen dat die dromen waarheid worden, zei Simpelaere.

— Maar zouden we er niet binnen geraken? vroeg de kapitein.

— Niet gemakkelijk. En ze heeft een sterke knecht, een reus van een kerel.

Dan is haar waakhond 's nachts binnen terwijl een andere voor de deur ligt. En 't zijn wrede dieren.

't Gelaat van de roverhoofdman tekende teleurstelling af. Met spijt bedacht hij, dat hij nu de hulp zijner mannen miste.

't Meisje dacht enige ogenblikken na.

Dan zei ze :

— 'k Weet een middel.

— Spreek op, zei de kapitein haastig.

— Van avond kunt ge onmogelijk gelukken. Neen, daar is geen denken aan, dat verstaat ge.

— Maar we kunnen hier morgen toch niet rondlopen.

— Zoudt ge dan willen verjaagd of gepakt worden, als ge nu 't hof van De Smet aanrandt ? Wees toch zo dwaas niet !

— Welnu, ga voort. Wat hebt ge dan overdacht ?

— Morgen tussen vijf en zes uur is de boerin alleen thuis, ten minste zo ze geen bezoek heeft. De knecht is dan naar 't dorp, waar hij melk brengt. De bazin levert melk aan vele dorpelingen, moet ge weten. In die tijd kunt ge uwe slag slaan.

— Is de boer dood ? vroeg Simpelaere.

— Vrouw De Smet is nooit getrouwd geweest, hernam Siska. Om vier gaat de werkman weg, die in de schuur graan dorst. Dus is de bazin alleen thuis.

— Ik weet al, wat er ons te doen staat, zei Bakelandt na enig nadenken.

— Wat dan ? vroeg Simpelaere.

— We zijn deserteurs en gaan er eten vragen. We spelen de rol van Waen Meyer bij Vervloet, maar wat korter en sneller. Verstaan ?

— Ja.

— Vertel mij wat ge bedoelt, zei het meisje.

In korte woorden verhaalde de hoofdman de aanslag bij Vervloet.

— Maar we moeten goed weten, waar de hoeve staat, hernam Simpelaere.

— Ge zult ze ons wijzen, niet waar, Siska ? vroeg Bakelandt.

— Moet ik morgen mee gaan ?

— Neen, neen, maar straks kunt ge er ons naartoe brengen.

— 't Is goed, sprak Fransisca, maar na tien uur, als alle dorpelingen in bed zijn. We moeten tegenwoordig goed oppassen en 'k ben nog te jong om met de beul kennis te maken.

— Altijd dat schavot ! zei Bakelandt wrevelig.

— Denkt ge er nooit aan ? vroeg het meisje. Ik wel, soms kan ik er niet van slapen. Moordenaar zijn is toch wreed.

— 't Is een stiel gelijk een andere, riep de kapitein op ruwe toon.

— Ja, maar in plaats van geld ontvangt men soms een rare slag, die voor goed een eind aan de stiel maakt, hernam Siska.

Bakelandt lachte bitter.

— Dwaas meisje, zeide hij. Nu als voorheen blijf ik gevreesd en niemand zou durven een hand naar mij uitsteken.

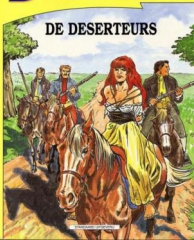
Het meisje schudde bitter het hoofd.

— Ge maakt u zelven blaaskes wijs, kapitein. De tijden zijn erg veranderd en ik zou durven wedden dat de boeren op u zouden troeven in plaats van te gaan lopen wanneer ze u moesten zien.

En daar Bakelandt haar verbaasd en ongelovig aankeek voegde zij er bij :

BAKELANDT

DE DESERTEURS

— Weet ge dan niet dat de gendarmen tegenwoordig het land afreizen en dat hun voornaamste bezigheid niet meer bestaat in het nazetten van pastoors en conscripts?

— Ja, dat weet ik wel.

— En dat er strenge bevelen schijnen gegeven te zijn om u dood of levend in handen te krijgen.

— Bah! zei Bakelandt, 't zal zo'n vaart niet lopen. Voor mijn paart mag de beul zich zelf ophangen of de nek afsnijden. Ik ga voort met mijn oud stieltje en ik wil enige goede slagen doen om mij voor mijn ganse leven te vrijwaren. Gij, Siska krijgt er een goed deel van.

Zo sprekende verliep de tijd.

Na tien uur verliet het drietal de woning.

De volgende dag, om vijf uur van de nanoen verliet Dries, de knecht van bazin De Smet, de hoeve, om de melk naar Pittemplaats te brengen.

Van de haagkant zagen twee mannen hem vertrekken. Het was reeds duister. Enige tijd later gingen de twee mannen — Bakelandt en Simpelaere — naar het woonhuis. Twee honden begonnen luid te blaffen. De deur werd geopend en bij het schijnsel van een lantaarn, zagen de rovers de bazin.

— Wie is daar? riep ze.

— Twee deserteurs, die u om een brood smeken, antwoordde de hoofdman, met klagende stem. We zijn half dood van de honger.

De schelmen trokken de woning binnen.

— We hebben zo'n honger! kloeg Simpelaere. We hebben nog geen kruimel brood onder de tand gehad van de hele dag!

— Stil maar, hernam de boerin vriendelijk. Ik heb aan vele deserteurs eten gegeven. De mensen zeggen wel dat ik gierig ben, maar de arme vluchtelingen, die de soldaterij ontlopen, hebben zich niet over mij te beklagen. Brood met hesp en koffie, zal wel smaken, niet waar?

Catharina De Smet was omtrent veertig jaar oud. Met de hulp van een knecht dreef ze de hoeve en verdiende jaarlijks een schoon sommetje. De bazin was spaarzaam uiterst spaarzaam zelfs tot aan de gierigheid toe, maar dat ze een arme niet van de deur joeg, bewees ze thans. Onmiddellijk bukte ze zich, om uit een kast voedsel te nemen.

Op hetzelfde ogenblik sprongen de rovers naar haar toe. Bakelandt wierp de ongelukkige vrouw op de grond, terwijl zijn gezelschap haar bij de keel greep, om 't roepen te beletten.

De hoofdman bond haar aan armen en voeten.

Simpelaere haalde een pluimen kussen van een bed en wierp dit op de rampzalige boerin, die speedig de geest gaf.

Nu doorliepen de schelmen haastig de woning, rovend wat van hun gading was.

Ze wierpen de strozakken van het bed en vonden een aarden pot. Hierin lag een dooske, dat enige goudstukken bevatte.

Uit een lade roofden ze juwelen en ook nog geld. Van enige gebedenboeken rukten ze het zilverwerk. Dan daalden ze in de kelder af, maakten zich meester van worsten, brood en boter. Vervolgens stalen ze enige klederen die ze nu met het gure jaargetijde goed konden gebruiken. Dan maakten ze zich snel voort.

We weten reeds, hoe een werkmán, die melk kwam halen het lijk, vond en dit aan Jan-Baptist de Witte, neef der vermoorde ging vertellen.

Toen de Witte op de hoeve kwam, trof hij er de verschrikte geburen aan. Het lijk lag er nog, zoals de rovers het gelaten hadden.

— Ach, Catharina! kermde de Witte. Dat ge zo moest sterven!

Hij wilde de vermoorde te bed leggen, maar de geburen waarschuwden hem, dit niet te doen.

Weldra verscheen de vertegenwoordiger van 't gerecht, vergezeld door heelmeester Cardon.

— Cardon, dokter, wie had dat gedacht, toen ge straks ons huis verliet, sprak de Witte klagend.

Hij betastte den hals en het gelaat, bezag een wijl het aangezicht, en sprak:

— Men heeft de ongelukkige boerin versmacht. De eerste wervel is van de tweede gescheiden en dat alleen reeds kan de dood veroorzaken. Ik denk, dat ze niet meer leefde, toen de bandieten het kussen op haar wierpen.

Pittem was in rep en roer. Francisca Ameye bemerkte die ongewone beweging en begreep er de oorzaak van. Om niet het minste vermoeden te wekken, ging ze naar het dorp. Daar zag ze de gerechtsdienaar naar de plaats der misdaad gaan. Zijn verschijning ontstelde haar hevig.

Ze was zo onder de indruk, dat ze ijlings naar huis snelde. Maar ook hier vond ze geen rust, zij had deel aan die moord, ze was medeplichtige. Ze kon gevangen genomen worden. Als waanzinnig van angst snelde ze op die koude winteravond 't veld in.

— Het schavot! Het schavot! kermde zij.

En de rampzalige sloeg een kruis.

Alsof zij hiermede de boze geest wilde verdrijven sloeg zij er nog een, murmelde allerlei schietgebeden maar kon de zware steen die op haar hart lag niet afwentelen.

—Mijn God, mijn God, mompelde zij, wat moet ik toch beginnen. Ik ben zo rampzalig.

't Berouw kwam te laat.

Zij liet zich vallen op de klamme grond, verborg haar aangezicht met haar handen en daar zat ze als een boetvaardige Magdalena in de grauwe avond en liet de stormen uitrazen die haar bestormden.

Toen zij wat tot bezinning was gekomen vervolgde zij haar weg in de duisternis, wist niet waarheen ze ging, dwaalde uren rond, draaide bijna op dezelfde plaats en verdween ten slotte in het dichte woud.

Onder algemene deelneming werd bazin De Smet drie dagen later begraven. Men bracht de misdaad in verband met Bakelandt, en toen nu bleek, dat Francisca Ameye spoorloos verdwenen was, mompelden de dorpingen, dat de spinster voorzeker niet te vertrouwen was. Het gerecht beval haar aanhouding, zodra men haar zag terugkeren. Maar het meisje vertoonde zich niet meer te Pittem.

THE FIRST BOOK OF THE
HISTORY OF THE
HAKELANDT

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel II

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK
1955